

Bűnbe esett fájdalom

Kozma Szilárd, karmaasztrológus: A fájdalom metafizikai értelme és a bűnbe esett képzelet A múlt századi tudományos felfedezések szerint az anyagi (fizikai) világ végülis olyan atomi részecskének nevezett energiakvantumokból tevődik össze, amelyeknek a 99,9 százaléka anyag nélküli térből áll és az ezen a téren belül, az atommag körül, mérhetetlen nagy sebességgel forgó energianyalábok képezik az atomnak az “anyagát”. Ezek az ún. szubatomi anyagi részecskék végső soron alacsony rezgési állapotban sűrűsödött energianyalábok, amelyek sűrűsödött információt, illetve egyedi kódokat is tartalmaznak. Végül is, ezeknek az egymástól függetlenül és folytonos sebességgel egy - egy szilárdan meghatározott, de fizikai – materiális szempontból üresnek tűnő(!) térbeli pont körül keringő energianyaláboknak a központjai átl képezett, pontosan strukturált egységes rendszere képezi az ún. atommagot (Amelynek az “anyaga” az iménti hálózati pontjai körül pergő kvantum nyalábok “seregé”-ből képződik tehát.). És az imént leírt energiakvantumokból képződött atommagok milliárdjai képezik azt a számunkra szilárdnak tűnő létezési állapotot, amit anyagnak nevezünk. Világos tehát, hogy azon létállapotoknak az energetikai erőtere, illetve ezen erőknek a sajátossága és minősége, amit mi anyagi létformaként érzékelünk, dönti el, hogy milyen erősen, vagy kevésbé szilárd és nehéz egy anyagi egység, hogy tehát gáz, folyadék, vagy szilárd állagban található-e. És az is világos ez által, hogy az embernek a biológiai struktúrájának az igazi alapját, ami átlagban 70 – 80 százalékban víz képez, nem az a szilárd anyag képezi, amit érzékelünk, hanem azok a különböző formájú, minőségű és erősségű energia-terek, amelyek a különböző testrészeinknek az energetikai alapját – hátterét képezik. Ez, a számunkra szilárd anyagi lét-látszat, maga a fizikai és a fizikai - természeti létforma is. De egy felsőbb rendű szerveződési szinten, ugyanez, a határállapotban álló információs-energetikai nyalábokból rendezett egységes struktúrák által alakított természeti életforma, az ún. organikus, biológiai életforma is. És mindez együtt, vagyis a természet, nem más mint, maga az egyetemes létezés legfelsőbbrendűen szerveződő (anyagi…) határállapota. Tehát az Abszolút Teremtői határ-tudatnak, az általunk fizikainak és természetinek érzékelt és nevezett határ-megnyilvánulása. Ebben a határozott teremtői (képzelti) megnyilvánulásban (az anyagban), ennek a teremtői határ-tudatnak és határállapotnak a határtalan teremtői tudattal rendelkező és a legmagasabb szinten szerveződött szellemi struktúrával: az önreflexióval, vagyis az individuális és univerzális tudattal rendelkező lényként létezik az ember, mint Adam Kadmon. Mint az Abszolút Teremtőnek az alacsonyabb vibrációs állapotokban megnyilvánuló Teremtésre vonatkozó látomásának a megtestesülése. Az embernek mint Isten Legfontosabb Ideájának (Adam Kadmon), illetve mint Isten határállapotába került első (legfontosabb) elképzelésének és céljának az a lefőbb és legfontosabb rendeltetése, hogy a saját szellemi-lelki és fizikai (biológiai) lényén (személyén) keresztül, saját természeti részével és az által, közvetlenül megtapasztalja, megértse azt (A karmikus) képzelti formákat, amelyek zavart keltenek az ő lényében és azokat kiszűrve feloldja és átalakítsa pozitív képességekké. Hogy tehát a saját lényén és az életvitelén keresztül, megvalósítsa a megváltást, vagyis, hogy a benne levő, az általa tudatosan a fizikai létben (is) megnyilvánult Abszolút Teremtő képzetrendszerei szerint megkísérelje a saját tudattalan létének a (fizikai) határállapotait minél nagyobb mértékben kiegyenlített egységes struktúrává átalakítani. Az ember ősideájának tehát, és ezáltal minden egyes ember személyének is, karma-feloldó és önmegváltó funkciója van. Vagyis, a saját öntudatát és lét-képzetét a teremtés őforrásához való “visszavazetési és vissza-emelési” funkciója van. A Teremtés határállapotában: az anyagban létező testének és a külső környezetének a szellemi tükör - funkciója segítségével (a természettel), az embernek az abszolúttal való egybekapcsolódási és visszakapcsolódási szerepe (rendeltetése) van az egyetemes létezésben. Nincs ettől személyes megváltódás megvalósításától eltérő, ettől az egyetemes funkciótól és “kötelességtől” különválasztható rendeltetése és célja egyetlen (egyéni) emberi életnek, vagy ha úgy tetszik, egyetlen emberi léleknek sem! Ennek az eredeti, karma-oldáson alapuló rendeltetésnek való megfelelés, illetve a spirituális összeköttetésnek a megvalósítása és folytonos működtetése a fizikai létnek a közvetlen megtapasztalásától, illetve az abban való tükröződési képesség minél magasabb szintre emelésétől függ. Annak következtében viszont, hogy a Beilleszkedés és a Polaritás törvénye miatt, ez a közvetlen tapasztalás nem jár mindig kellemes érzésekkel és az anyagi formákkal való konfrontáció kényelmetlen, a mai ember egész értelmével és képességével azon munkálkodik, hogy ettől a közvetlen tapasztalástól (vagyis az önmegváltási lehetőségtől: a tükröződéstől) megkímélje magát és, hogy a közvetlen (tehát megváltódást lehetővé tevő, természeti tapasztalatokban való részesülésekkel szemben bebiztosítsa magát. Az emberiséget katasztrófába és nyomorba sodró, és politika által vallássá duzzasztott gazdasági hajszá, illetve az önkényeskedés és a rejtett agresszivitás, jelentéktelen ehhez a kényelmetlennek érzett természeti tapasztalást elhárító természet-ellenes általános törekvésünkhöz képest. Ezt az egészségünk megbomlását előidéző lét-képzelti tisztánlátás elvesztéséhez, illetve a természettől és az Istentől való elszakadáshoz vezető téves alapállást elsősorban a Polaritás törvényének a hatásaival szembeni védekezési törekvéseink hozták létre és ennek a téves alapállásból eredő materialista tudományos - politikai törekvéseknek a fenntartása és a fokozódása a katasztrófa felé sodorja ma az egész emberiséget. Az elterjedt elképzelésekkel szemben, a mai civilizációs katasztrófa-helyzetnek az első és legfontosabb okát nem a gazdasági kapzsiság és nem a hatalmi törekvések képezik. A mai, természeti katasztrófa - helyzetet első sorban a fájdalom és a kellemetlenség-érzetek megszüntetésére, vagyis, a természetes fájdalmakat és a természetes nehézségeket okozó összes lehetőségeknek a kiiktatására való tudományos-technikai törekvéseknek (a természettel való közvetlen kapcsolatból eredő kellemetlenségek, nehézségek elhárítására való yhumanistáy törekvések, vagyis a Polaritás Törvényének a természetes tapasztalatok általi átélésével szembeni védekező törekvéseknek) az együttese hozta létre. A Teremtés ősoka a Lilith gyűjtő néven ismert, káoszt okozó összvárgás következményeinek a semlegesítése. A Lilith viszont egy kauzális (abszolút) negative jelenség, ami az öröklét-fenntartási programnak a következménye, ami az őskáoszt (a kauzális és spirituális – képzelti káoszt) okozza. És ami az őskáoszt folyamatosan “termelve”, arra készíti az Abszolútumot,

hogy létrehozza az anyagi világot, amelyben a teremtési (képzeti) információk rögzülnek, raktározódnak és ez által ellenőrizhetővé és minősíthetővé – kiszűrhetővé tudnak válni. Ez által az Abszolút Lét Teremtővé és Teremtéssé válik. Hogy tehát Világossággént (értelem, eszencia, igazság, fény) és szeretetként (fantázia, érzelem, szubsztancia) nyilvánul meg. Az öncélú tökéletességre, illetve a más állapotra, a más létre való sóvárgás (Lilith) következtében megnyilvánult Teremtés és a Teremtő határhelyzete, illetve határállapota, a legalacsonyabb rezgési fokon létező “semleges” anyagi világ. Ennek része a semleges anyagi állapotnak viszont az anyagnál jóval összetettebb szellemi formákat is kifejezni képes biológiai – természeti világ és ebben az emberi életforma az, amely (aki) az abszolút létet képes megtestesíteni az anyagban az által, hogy az öntudatában megjelenik az egyetemes léttudat. Ez által, a természeti – anyagi létformában élő és reflektáló emberi szellem viszont, ha csak részben és közvetve is, de visszakötődik az Abszolút Teremtő Képzethez. (“Én az Atyától jövök és az Atya bennem van és én az Atyában vagyok.” És: “Ti bennem vagytok és Én bennetek vagyok.”) A bűnbeesés első motívuma az, hogy a fájdalom jelzéseit valami természeti hibának tekintve, és ezért annak a jelzéseit semmibe véve, vagy azt különböző eszközökkel elfojtva (fájdalomcsillapítók, gyógyszerek, kábító- és zsibbasztószerek, védőöltözetek) a személyi struktúránk legmélyebb rétegeiben rejtőző összóvárgás (A Lilith) hatására, attól minden eszközzel és a legjobb tudásunkkal meg akarunk szabadulni, és azt, illetve annak a jelzéseit minél nagyobb mértékben ki küszöbölve, öncélú élvezeteket, kalandokat és kábult állapotokat hajhászunk. És ezért az egész emberiséget mozgó – életetető ontológiai ostobaságért egyáltalán az arról mit sem tudó politikusok a fellelősek!

Kozma Szilárd: A fájdalom metafizikai értelme és a bűnbe esett képzelet A múlt századi tudományos felfedezések szerint az anyagi (fizikai) világ végülis olyan atomi részecskének nevezett energiakvantumokból tevődik össze, amelyeknek a 99,9 százaléka anyag nélküli térből áll és az ezen a téren belül, az atommag körül, mérhetetlen nagy sebességgel forgó energianyalábok képezik az atomnak az “anyagát”. Ezek az un. szubatomi anyagi részecskék végső soron alacsony rezgési állapotban sűrűsödött energianyalábok, amelyek sűrűsödött információt, illetve egyedi kódokat is tartalmaznak. Végül is, ezeknek az egymástól függetlenül és folytonos sebességgel egy - egy szilárdan meghatározott, de fizikai – materiális szempontból üresnek tűnő(!) térbeli pont körül keringő energianyaláboknak a központjai áltl képezett, pontosan strukturált egységes rendszere képezi az un. atommagot (Amelynek az “anyaga” az iménti hálózati pontjai körül pergő kvantum nyalábok “serég”-ből képződik tehát.). És az imént leírt energiakvantumokból képződött atommagok milliárdjai képezik azt a számunkra szilárdnak tűnő létezési állapotot, amit anyagnak nevezünk. Világos tehát, hogy azon létállapotoknak az energetikai erőtere, illetve ezen erőtereknek a sajátossága és minősége, amit mi anyagi létformaként érzékelünk, dönti el, hogy milyen erősen, vagy kevésbé szilárd és nehéz egy anyagi egység, hogy tehát gáz, folyadék, vagy szilárd állapotban található-e. És az is világos ez által, hogy az embernek a biológiai struktúrájának az igazi alapját, ami átlagban 70 – 80 százalékban víz képez, nem az a szilárd anyag képezi, amit érzékelünk, hanem azok a különböző formájú, minőségű és erősségű energia-terek, amelyek a különböző testrészeinknek az energetikai alapját – hátterét képezik. Ez, a számunkra szilárd anyagi lét-látszat, maga a fizikai és a fizikai - természeti létforma is. De egy felsőbb rendű szerveződési szinten, ugyanez, a határállapotban álló információs-energetikai nyalábokból rendezett egységes struktúrák által alakított természeti életforma, az un. organikus, biológiai életforma is. És mindez együtt, vagyis a természet, nem más mint, maga az egyetemes létezés legfelsőbbrendűen szerveződő (anyagi…) határállapota. Tehát az Abszolút Teremtői határ-tudatnak, az általunk fizikainak és természetinek érzékelt és nevezett határ-megnyilvánulása. Ebben a határozott teremtői (képzeti) megnyilvánulásban (az anyagban), ennek a teremtői határtudatnak és határállapotnak a határtalan teremtői tudattal rendelkező és a legmagasabb szinten szerveződött szellemi struktúrával: az önreflexióval, vagyis az individuális és univerzális tudattal rendelkező lényként létezik az ember, mint Adam Kadmon. Mint az Abszolút Teremtőnek az alacsonyabb vibrációs állapotokban megnyilvánuló Teremtésre vonatkozó látomásának a megtestesülése. Az embernek mint Isten Legfontosabb Ideájának (Adam Kadmon), illetve mint Isten határállapotába került első (legfontosabb) elképzelésének és céljának az a legfőbb és legfontosabb rendeltetése, hogy a saját szellemi-lelki és fizikai (biológiai) lényén (személyén) keresztül, saját természeti részével és az által, közvetlenül megtapasztalja, megértse azt (A karmikus) képzeti formákat, amelyek zavart keltenek az ő lényében és azokat kiszűrve feloldja és átalakítsa pozitív képességekké. Hogy tehát a saját lényén és az életvitelén keresztül, megvalósítsa a megváltást, vagyis, hogy a benne levő, az általa tudatosan a fizikai létben (is) megnyilvánult Abszolút Teremtő képzetrendszerei szerint megkísérelje a saját tudattalan létének a (fizikai) határállapotait minél nagyobb mértékben kiegyenlített egységes struktúrává átalakítani. Az ember ősideájának tehát, és ezáltal minden egyes ember személyének is, karma-feloldó és önmegváltó funkciója van. Vagyis, a saját öntudatát és lét-képzetét a teremtés ősforrásához való “visszavaezetési és vissza-emelési” funkciója van. A Teremtés határállapotában: az anyagban létező testének és a külső környezetének a szellemi tükör - funkciója segítségével (a természettel), az embernek az abszolútummal való egybekapcsolódási és visszakapcsolódási szerepe (rendeltetése) van az egyetemes létezésben. Nincs ettől személyes megváltódás megvalósításától eltérő, ettől az egyetemes funkciótól és “kötelességtől” különválasztható rendeltetése és célja egyetlen (egyéni) emberi életnek, vagy ha úgy tetszik, egyetlen emberi léleknek sem! Ennek az eredeti, karma-oldáson alapuló rendeltetésnek való megfelelés, illetve a spirituális összeköttetésnek a megvalósítása és folytonos működtetése a fizikai létnek a közvetlen megtapasztalásától, illetve az abban való tükröződési képesség minél magasabb szintre emelésétől függ. Annak következtében viszont, hogy a Beilleszkedés és a Polaritás törvénye miatt, ez a közvetlen tapasztalás nem jár mindig kellemes érzésekkel és az anyagi formákkal való konfrontáció kényelmetlen, a mai ember egész értelmével és képességével azon munkálkodik, hogy ettől a közvetlen tapasztalástól (vagyis az önmegváltási lehetőségtől: a tükröződéstől) megkímélje magát és, hogy a közvetlen (tehát megváltódást lehetővé tevő, természeti tapasztalatokban való részvételével szemben bebiztosítsa magát. Az emberiséget katasztrófába és nyomorba sodró, és politika által vallással duzzasztott gazdasági hajsza, illetve az önkényeskedés és a rejtett agresszivitás, jelentéktelen ehhez a

kényelmetlennek érzett természeti tapasztalást elhárító természet-ellenes általános törekvésünkhöz képest. Ezt az egészségünk megbomlását előidéző lét-képzeti tisztánlátás elvesztéséhez, illetve a természettől és az Istentől való elszakadáshoz vezető téves alapállást elsősorban a Polaritás törvényének a hatásaival szembeni védekezési törekvéseink hozták létre és ennek a téves alapállásból eredő materialista tudományos - politikai törekvéseknek a fenntartása és a fokozódása a katasztrófa felé sodorja ma az egész emberiséget. Az elterjedt elképzelésekkel szemben, a mai civilizációs katasztrófa-helyzetnek az első és legfontosabb okát nem a gazdasági kapzsiság és nem a hatalmi törekvések képezik. A mai, természeti katasztrófa - helyzetet első sorban a fájdalom és a kellemetlenség-érzetek megszüntetésére, vagyis, a természetes fájdalmakat és a természetes nehézségeket okozó összes lehetőségeknek a kiiktatására való tudományos-technikai törekvéseknek (a természettel való közvetlen kapcsolatból eredő kellemetlenségek, nehézségek elhárítására való ýhumanistáy törekvések, vagyis a Polaritás Törvényének a természetes tapasztalatok általi átélésével szembeni védekező törekvéseknek) az együttese hozta létre. A Teremtés ősoka a Lilith gyűjtő néven ismert, káoszt okozó össovágás következményeinek a semlegesítése. A Lilith viszont egy kauzális (abszolút) negative jelenség, ami az öröklét-fenntartási programnak a következménye, ami az öskáoszt (a kauzális és spirituális – képzeti káoszt) okozza. És ami az öskáoszt folyamatosan “termelve”, arra készíti az Abszolútumot, hogy léytrehozza az anyagi világot, amelyben a teremtési (képzeti) információk rögzülnek, raktározódnak és ez által ellenőrizhetővé és minősíthetővé – kiszűrhetővé tudnak válni. Ez által az Abszolút Lét Teremtővé és Teremtéssé válik. Hogy tehát Világosságként (értelem, eszencia, igazság, fény) és szeretetként (fantazia, érzelem, szubsztancia) nyilvánul meg. Az öncélú tökéletességre, illetve a más állapotra, a más létre való sóvágás (Lilith) következtében megnyilvánult Teremtés és a Teremtő határhelyzete, illetve határállapota, a legalacsonyabb rezgési fokon létező “semleges” anyagi világ. Ennek része a semleges anyagi állapotnak viszont az anyagnál jóval összetettebb szellemi formákat is kifejezni képes biológiai – természeti világ és ebben az emberi életforma az, amely (aki) az abszolút létet képes megtestesíteni az anyagban az által, hogy az öntudatában megjelenik az egyetemes léttudat. Ez által, a természeti – anyagi létformában élő és reflektáló emberi szellem viszont, ha csak részben és közvetve is, de visszakötődik az Abszolút Teremtő Képzethez. (“Én az Atyától jövök és az Atya bennem van és én az Atyában vagyok.” És: “Ti bennem vagytok és Én bennetek vagyok.”) A bűnbeesés első motívuma az, hogy a fájdalom jelzéseit valami természeti hibának tekintve, és ezért annak a jelzéseit semmibe véve, vagy azt különböző eszközökkel elfojtva (fájdalomcsillapítók, gyógyszerek, kábító- és zsibbasztószerek, védőöltözetek) a személyi struktúránk legmélyebb rétegeiben rejtőző össovágás (A Lilith) hatására, attól minden eszközzel és a legjobb tudásunkkal meg akarunk szabadulni, és azt, illetve annak a jelzéseit minél nagyobb mértékben ki küszöbölve, öncélú élvezeteket, kalandokat és kábult állapotokat hajhászunk. És ezért az egész emberiséget mozgató – élelítő ontológiai ostoboaságért egyáltalán az arról mit sem tudó politikusok a fellelősek! A határállapotba került Teremtésben, illetve az anyagi világban a Föld az a központi hely, ahol az ember és a többi élőlény által, a szellemi teremtőerők, a teremtő ősprincípiumok úgy ölthetnek határozott, anyagi alakot, hogy az ember személyi tudatán keresztül, folytonos kapcsolatban lehetnek a teremtés ősforrásával: az abszolútummal és ez által a Megvátó – Megmentő Abszolút tudattal is, vagyis az Isteni Igazság szellemével. Ezek a spirituális teremtő- és megvátó erők a földi élőlényeken keresztül, de főképp az ember individuális öntudatán és összetett érzékelő képességén keresztül, a Teremtés összességében nyilvánulnak meg és képeződnek le határozott formákban a fizikai-biológiai természet (számunkra észlelhető és érzékelhető) világában. Az asztrológiában a kereszt a rendeltetésünk szerinti életfeladatok végrehajtását és a tudatosító tapasztalást, illetve a feladatok végrehajtását segítő érzékelést és az észlelést, és így a fájdalmat is, mint pozitív isteni jelzést jelképezi. Ezért a keresztényi tapasztalás-szenvedés nem valami heroikus és szentimentális szenvedési jelenséggé ismert az asztrológiában, hanem mint olyan információszerezési lehetőség, amely a személyes tudattágulást, vagyis az egyéni megvilágosodást és ez által a kiegyenlítődési és az egyetemes léterőkkel való együttműködési képesség fejlődését hivatott szolgálni. Ebben az értelemben tehát a fájdalom a spirituális (örök) és személyes tudatosodást: az emberben, az ember által megtestesült Teremtő és a Teremtés (természet) közötti kiegyenlítődési folyamatot hivatott szolgálni. Hamis az az európai eredetű, keresztényellenes koncepció, miszerint az ember azáltal tanul és fejlődik spirituálisan, hogy az agytevékenysége segítségével megfigyel és memorizál valamit, vagy azáltal, hogy logikailag sikeresen levon bizonyos következtetéseket a természetben észlelhető törvényszerűségekből és azokat a maga hasznára próbálván fordítani, bizonyos intellektuális műveleteket végez a kikövetkeztetett és memorizált információkkal és vagy gyakorlati – termelési uton, vagy mágikus uton azokat a személyi hasznára fordítja. Ahhoz, hogy valami lényegeset megtanuljunk, egészen közeli, személyes - fizikai kapcsolatba kell kerülnünk az illető jelenséggel (A maskulin principium metafizikai meghatározása: a gyakorlati tapasztalatból szerzhető Fény – értelem.), nem csak agytevékenységünk és észlelő képességünk (intellektusunk) által, hanem a lelkünk és fizikai testünk közvetlen tapasztalásai által is. A közeli (közvetlen, illetve személyes) kapcsolat-létesítés viszont, a legtöbb esetben szenvedéssel jár, hiszen nem minden esetben lehet harmonikus a természeti elemekkel, de még a miénktől eltérő magatartású és törekvő személyekkel való találkozás is! A határozott (fizikai) helyzetünk (és állapotunk) miatt az információcsere nem minden esetben történik testi kényelmetlenség, sőt Fájdalom nélkül, esetleg akár anyagi-bomlás nélkül sem, vagy plane nem, eltérő ambíciók és elképzelések ütközése nélkül, szellemi állapont feladási-kényszer nélkül, illetve más nehézségek nélkül. Tehát kellemetlenség és fájdalom nélkül, vagyis zavarmentesen. A teremtői – megváltói tudatosodás, a spirituális információszerezés, erőfeszítést kíván és a téves irányban tett erőfeszítéseink is, több fájdalommal (kényszerítő-jelzésekkel) járnak. A fájdalomnak, vagy a kellemes érzésnek a foka az, ami jelzi tudatunk számára azt, hogy a kapcsolat a személyünk által intenzíven megtestesített lételevék és azon lételevék között, amit képvisel az a jelenség, vagy az a tárgy, amivel személyesen kapcsolatba kerültünk, mennyire gyakorol harmonikus vagy diszharmonikus benyomást rank első találkozásra. A fájdalom és a szenvedés, illetve a kellemes érzés tehát, az a misztikus információforrás, ami arra figyelmeztet, hogy valami mást kell tennünk, mint amit addig

tettünk, illetve mentális (mentalitásbeli) irányt kell változtatnunk a külső természeti körülményekkel, vagy a belső szellemi öserőkkel való kapcsolataink helyreállítása és harmonikus (zavarmentes) folytatása érdekében. Márpedig az ember a legtöbbször pontosan ennek ellenkezőjére, vagyis arra használja az intellektusát, hogy ezt az információforrást (mármint a fájdalmat) az életéből kiküszöbölje. Ahelyett, hogy megkeresné a helyes szellemi irányt, illetve kipróbálná, hogy melyik a helyes cselekvés, arra használja fel értelmét, hogy elfojtsa a fájdalomtünetek rendszerét különböző pirulákkal, szervezet-érzékelést becsapó eljárásokkal, terápiás módszerekkel, gyógy-receptekkel, technikai eszközökkel, vagy éppenséggel misztikus gyakorlatokkal és mágikus praktikákkal. Mindezt ahelyett tehát, hogy odafigyelne: mire is akarja figyelmeztetni őt a külvilággal analogikus kölcsönhatási kapcsolatban álló felettes Tudata (Ielkiismerete, egyetemes felelősségérzete), a fizikai testén keresztül az enyhébb fájdalmai segítségével. E sok tudományos, vagy misztikus fájdalom-kiküszöbölési harcnak, fájdalom-elfojtási törekvésnek, tünetelfojtási és tünetkiirtási trükknek, a “kezelésnek” és az elkenésnek természetesen még több betegségtünet, vagy balesetnek nevezett, durva fizikai jellegű, fájdalmas “találkozás”, vagyis a fizikai test szintjén elviselt elemi károsodás lesz a következménye. És ha a betegséget sikerül is valamennyire kiküszöbölni különböző tudományos módszerek (és az úgynevezett gyógyszerek, vagyis a hamis anyagi információ), valamint a modernizált ókori és középkori mágikus eljárások segítségével, az ember (a személy) a Karma, valamint a többi egyetemes törvény összesített hatásának a következtében, egyre bonyolultabb és nehezebben értelmezhető konfliktuális élethelyzetekben találja magát, ami nem engedi őt szabadnak (boldognak) lenni mindaddig, amíg az eredeti életfeladatát meg nem oldotta, vagyis a saját keresztjét tudatosan fel nem vette. A kereszténynek nevezett egyházi intézmények és azoknak papjai, képviselői, valamikor talán tudatosan, de ma már többnyire ártatlanul és tájékozatlanságból eredő jóindulattal a materialista koncepciók tudományos rögeszméitől és a szenvelgő humanizmus korrump moráljától immár ők is végképp megzavarva a félrevezetik híveiket, amikor nem értelmezik a konkrét személyre vonatkoztatva Jézusnak a másik idevonatkozó, metafizikai kinyilatkoztatását, miszerint: “Az én terhem könnyű és az én igám gyönyörűsége”. Már ők sem értik azt az egyszerű igazságot, miszerint a tudatosan felvállalt gyakorlati életfeladatok megoldás, valamint a tárgyi – természeti valóság által tökéletesen tükrözött és felmutatott Isteni igazság szelleme érvényesítése érdekében vállalt konfliktusokból és harcokból szerezhető megvilágosodás, valójában könnyűvé teszi az életünket, az általános (fordított) elképzelésekkel szemben, és végsősoron a legtöbb örömet és gyönyört okozza a számunkra, hiszen a megváltódásunkat szolgálja. Ez, és csakis ez a gyakorlati feladat-teljesítés és konfliktuvállalás okozhat igazi boldogságot minden egyes személynek, mivel ez, az Egyetemes Megváltás a Teremtésnek is a rendeltetése, vagyis az ősoka a célja és az értelme! Ezért a keresztény papok sem értvén azt, hogy igazából miről is van szó ebben a Jézusi kinyilatkoztatásban, teljesen irreális, szenvelgő és drámai patetizmussal ráfogják a megváltás aktusát Jézus különleges képességeire és rendkívüli személyére (holott semmiféle rendkívüliségről nincs szó, hanem éppen fordítva: Jézusnak sikerült megérteni az egyetemes rendeltetést vagyis a teremtés célját és azt a spirituális – metafizikai logika által könnyen megfejtendő kinyilatkoztatási formákban közölni.), aminek a következtében az emberiség azon része, amely magát kereszténynek nevezi, még jobban utálja a kereszt által szimbolizált fájdalom-jelzéseket mint a más vallások követői. A keresztény ember ma, mind csak rejtőzködik különböző tudományos elméletek és filozófiák segítségével az isteni igazság elöl (Ami szerint életünknek az egyetlen célja a megváltódási- vagyis a kiegyenlítődési képesség maximális elérése), és rohángszik ez elöl, valamint a személyi életfeladatai elöl egész életében. Ezért persze, még többet szenved, mint ha nyugton maradna és szemellenzős boldogságnyerési mániájától indítva, nem zaklatná betegre sem önmagát, sem a tehetetlen természetet. Következtetés: A teremtésnek és az életünknek, nincs élvezeti- kényelmi célja, tehát nincs szentimentális – vallásos célja. És nincs pragmatikus (racionális) célja, tehát nincs tudományos – gazdasági célja sem. A Neptun princípiumához kapcsolódó kábaság e téveszméből ered: a kollektív szentimentalizmusunkat és a tudatalattink zugaiba rejtett hatalmi ambícióinkat, veszteség-érzésből eredő félelmeinket összekeverjük az egyetemes együttérzésünkkel és az önkéntelen egységesülési késztetéseinkkel. Fantáziánkat összetévesztjük a mágikus erejű teremtő imagináció aktusával és ennek következtében fantáziavilágunkat (fantazmagóriánkat) a metafizikai realitással.